

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Karolínou Tylovou, LL. M. v právní věci žalobce **M.U.**, bytem ■■■, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému **Krajskému úřadu Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 10. 2014, č. j. OD 907/14-2/67.1/14225/NL,

t a k t o :

- I. **Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 13. 10. 2014, č. j. OD 907/14-2/67.1/14225/NL, se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á p r á v o na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Liberec, odboru dopravy (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 14. 7. 2014 (vypraveno dne 17. 7. 2014), č. j. MML/075053/14/1607/OD/Hrz. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), ve spojení s porušením § 18 odst. 4 téhož zákona. Uvedeného přestupku se měl dopustit tím, že dne ■■■ v ■■■ hodin řídil osobní motorové vozidlo tovární značky ■■■, registrační značky ■■■, na pozemní komunikaci I. třídy č. ■■■ v ulici ■■■ a v obci ■■■, ve směru jízdy na obec ■■■ t. Kontrolním měřením pomocí silničního laserového rychloměru typu LTI 20/20 TruCAM provedeným policistou Dopravního inspektorátu Liberec bylo zjištěno, že jel rychlostí 98 km/h v úseku, kde je

zákonem povolena maximální rychlost 50 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h, byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 95 km/h. Za tento přestupek byla žalobci podle § 125c odst. 4 písm. d) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 6 000 Kč a podle § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všech skupin na dobu 6 měsíců ode dne nabytí právní moci prvostupňového rozhodnutí. Zároveň mu byla uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

Správní orgán prvního stupně shledal žalobce vinným na základě záznamu o přestupku s fotodokumentací, videosekvence na záznamovém zařízení CD-R a oznámení o přestupku ze dne 9. 4. 2014. Ze záznamu o přestupku s fotodokumentací vyplývá, že řidič vozidla [REDAKCE], registrační značky [REDAKCE], šedé barvy, překročil na pozemní komunikaci I. třídy č. 13 v ulici [REDAKCE] v obci [REDAKCE] maximální povolenou rychlost. Kontrolním měřením pomocí silničního laserového rychloměru typu LTI 20/20 TruCAM provedeným policistou Dopravního inspektorátu Liberec [REDAKCE] bylo zjištěno, že řidič jel rychlostí 98 km/h v úseku, kde je zákonem dovolena maximální rychlost 50 km/h. Z úředního záznamu ze dne 10. 4. 2014 vyplývá, že vozidlo bylo zastaveno a řidič vyzván k předložení dokladů pro řízení a provoz vozidla. Z předložených dokladů byl jako řidič vozidla zjištěn žalobce. Shodné skutečnosti obsahuje oznámení přestupku ze dne 9. 4. 2014, které žalobce podepsal. Se záznamem o přestupku s fotodokumentací koresponduje i videosekvence na záznamovém zařízení CD-R. Dokazování, kterého se žalobce účastnil, provedl správní orgán prvního stupně při ústním jednání dne 1. 7. 2014. Žalobce byl při tomto jednání seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, a k těmto podkladům neměl připomínky. Protokol o ústním jednání podepsal. Správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí dále uvedl, že při stanovení druhu a výše sankce přihlédl k závažnosti přestupku, zejména k míře překročení maximální povolené rychlosti, a zohlednil evidenční kartu řidiče, kde má žalobce dva záznamy o přestupcích shodné právní kvalifikace, tj. za překročení povolené rychlosti. Tuto skutečnost správní orgán prvního stupně hodnotil jako přitěžující okolnost, stejně jako dobu spáchání přestupku, který byl spáchán ve středu v 15:07 hodin, tj. v poměrně frekventovaném čase. Pokutu udělil v dolní polovině rozpětí zákonné sazby a zákaz činnosti na spodní hranici zákonné sazby.

Napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil a blanketní odvolání žalobce zamítnul. Konstatoval, že správní orgán prvního stupně postupoval v souladu se zákonem. Zdůraznil, že kompletní spisová dokumentace byla žalobci předána dne 20. 6. 2014 a všechny podklady pro vydání prvostupňového rozhodnutí byly žalobci znovu předloženy při ústním jednání dne 1. 7. 2014, žalobce tuto dokumentaci nijak nedoplnil a proti předloženým důkazům nic nenamítal. Žalovaný uzavřel, že žalobci musela být uložena jak sankce pokuty, tak i sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel s ohledem na § 125c odst. 8 zákona o silničním provozu. Vzhledem k okolnostem případu považoval i žalovaný obě uložené sankce za odpovídající.

II. Žaloba

Žalobce nejprve namítal, že postupem správního orgánu prvního stupně bylo porušeno jeho právo na přístup k soudu, neboť mu v poslední den lhůty k podání žaloby nebylo

umožněno nahlédnout do spisu. O nahlížení do spisu přitom žádal v úřední den a v úředních hodinách. V důsledku tohoto postupu žalobcův právní zástupce nemohl připravit sepsání žaloby. Jako další žalobní námitku žalobce uplatnil absenci konkrétní specifikace místa protiprávního jednání. Místo spáchání deliktu je ve výrokové části napadeného rozhodnutí definováno jako pozemní komunikace I. třídy č. 13 v ulici ■■■ v obci ■■■ ve směru jízdy na obec ■■■. Tato komunikace přitom pokračuje dále mimo obec a ulice Frýdlantská je více než 1 km dlouhá a ústí na samém konci obce, kde zástavba končí. Z výroku rozhodnutí tak nelze seznat, zda měření bylo prováděno v obci, na hranici obce, nebo za její hranicí. Žalobce proto považuje výrok rozhodnutí za nesrozumitelný a rozhodnutí za nepřezkoumatelné. V této souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2010, č. j. 4 As 28/2010-56. Žalobce dále namítal, že výstup z měřicího zařízení nemá v řízení o přestupku postavení tzv. „privilegovaného důkazu“. Sám o sobě neprokazuje, že vozidlu žalobce ■■■, registrační značky ■■■ byla naměřena rychlost 98 km/h. Na fotografii není rozeznatelná registrační značka ani markanty, jako je tovární značka vozu, modelové označení, barva vozidla, natož sekundární odlišnosti (obrázky, nadstandardní výbava, speciální výbava nebo prvky vozidla), z nichž by bylo s jistotou možné stanovit, že jde o vozidlo žalobce. Žalobce odkazuje v této souvislosti na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2009, č. j. 9 As 54/2008-62, a tvrdí, že měl v předmětné době na vozidle oranžové polepy, které by byly zepředu vozidla viditelné. Žalobce dále správním orgánům vytýkal neprovedení svědeckých výpovědí policistů, kteří mohli zhojit nepřesvědčivost důkazního prostředku výstupem z rychloměru. Odvolával se přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115. Závěrem žalobce uvedl, že správní orgán prvního stupně zásadním způsobem zasáhl také do jeho procesních práv, když ho nevyzval k doplnění blanketního odvolání. Žalobce své odvolání skutečně podal jako blanketní, neboť měl v té době dovolenou a spoléhal na to, že bude správním orgánem k jeho doplnění vyzván, což se však nestalo. Ze všech výše uvedených důvodů žalobce navrhoval zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Současně požadoval nahradit náklady řízení.

III. Vyjádření žalovaného

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný setrval na závěrech uvedených v napadeném rozhodnutí. Zdůraznil, že popis místa spáchání přestupku, tak jak je popsán ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, považuje za naprosto dostačující, v záznamu o přestupku jsou navíc uvedeny zeměpisné souřadnice GPS místa, kde přesně bylo měření rychlosti provedeno. Podle fotografie na záznamu o přestupku lze pak identifikovat okolní stavby a místo přestupku přesněji identifikovat. Žalobce při ústním jednání o přestupku navíc k místu spáchání přestupku nic nenamítal, stejně jako jeho zástupce v podaném odvolání. K ostatním žalobním námitkám žalovaný konstatoval, že žalobce ani jeho zástupce tyto námitky v průběhu řízení před správním orgánem prvního stupně ani v odvolacím řízení neuplatnili a žalovaný se k nim tedy v odůvodnění napadeného rozhodnutí nemohl vyjádřit. Žalovaný proto navrhoval žalobu zamítnout.

IV. Posouzení věci soudem

Krajský soud napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních námitek dle § 75 odst. 2 s. ř. s., kterými je soud v duchu dispoziční zásady vázán, vycházeje přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s., a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Pokud žalobce namítá, že bez prostudování spisového materiálu správního orgánu není možné vymezit žalobní body, nelze s ním souhlasit. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-75, publ. pod č. 2162/2011 Sb. NSS (všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz) „smyslem uvedení žalobních bodů [§ 71 odst. 1 písm. d) soudního řádu správního] je jednoznačné ustavení rámce požadovaného soudního přezkumu ve lhůtě zákonem stanovené k podání žaloby. Zákonný požadavek je proto naplněn i jen zcela obecným a stručným - nicméně srozumitelným a jednoznačným - vymezením skutkových i právních důvodů tvrzené nezákonnosti nebo procesních vad správního aktu tak, aby bylo zřejmé, v jaké části a z jakých hledisek se má soud věci zabývat.“ Ve světle těchto závěrů bylo tedy na žalobci, aby ve lhůtě k podání žaloby alespoň v hrubých rysech srozumitelně a jednoznačně vymezil jednotlivé skutkové a právní důvody tvrzené nezákonnosti či procesních vad. To lze jistě učinit i bez prostudování spisového materiálu správního orgánu, neboť žaloba je reakcí na konkrétní individuální správní akt o určitém zákonem předvídaném obsahu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2015, č. j. 4 Azs 219/2015-38). Žalobce tak v projednávaném případě také učinil, jeho žalobní námitky jsou jasné a srozumitelné. Žalobce navíc pouze obecně namítá, že neumožněním nahlížení do spisu správním orgánem prvního stupně poslední den lhůty pro podání žaloby došlo k porušení jeho práva na spravedlivý proces, aniž by však uvedl, co konkrétně nemohl bez nahlédnutí do spisu v žalobě uplatnit. Ze správního spisu také vyplývá, že kompletní spisová dokumentace byla žalobci předána dne 20. 6. 2014 a všechny podklady pro vydání prvostupňového rozhodnutí byly žalobci znovu předloženy při ústním jednání dne 1. 7. 2014. Soud proto tuto námitku za důvodnou nepovažuje.

Za nedůvodnou je třeba považovat i výtku nedostatečné konkretizace místa spáchání přestupku uvedením názvu ulice, kde k němu mělo dojít. V nyní projednávané věci žalobce tvrdí, že ulice Frýdlantská je více než 1 km dlouhá a ústí na samém konci obce, proto je vymezení místa spáchání přestupku velice široké. S žalobcem lze zčásti souhlasit, a lze mu přisvědčit, že by měly správní orgány vymezovat místo spáchání přestupku spíše konkrétněji, typicky uvedením konkrétního místa na dané komunikaci, nebo vymezením úseku mezi dvěma ulicemi, rozhraními s ulicí, kde se přestupek odehrál. Nutné je ale také zvážit, zda mohlo mít a mělo takové vymezení místa spáchání přestupku dopad na výsledek řízení, tedy na naplnění skutkové podstaty spáchaného přestupku, za který byl žalobce shledán vinným. A to se krajský soud domnívá, že nemohlo. Skutek byl dostatečně identifikován osobou pachatele, časem spáchání, označením vozidla, které bylo opatřeno registrační značkou, a určením rychlosti tohoto motorového vozidla. Žalobce navíc v průběhu celého řízení o přestupku nezpochybňoval, že vyšší nedovolená rychlost byla naměřena v obci a netvrdí to ani v žalobě. Právě tímto se žalobcův případ liší od případu posuzovaného Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 23. 11. 2010, č. j. 4 As 28/2010-56, v němž byl požadavek na přesné označení místa ulice, kde k přestupku došlo, vysloven. Nejvyšší správní

soud v tehdy řešeném případě požadavek na přesné stanovení místa na silnici vyslovil jednoznačně v souvislosti s tím, že toto přesné místo bylo rozhodné pro posouzení, zda vyšší nedovolená rychlost byla naměřena v obci či mimo obec a případně, v jaké vzdálenosti za značkou označující konec obce. Konkrétní závěry obsažené v označeném rozsudku ve vztahu ke specifikaci místa jednání tak nelze na konkrétní případ žalobce aplikovat. Pro úplnost soud dodává, že místo, kde přesně bylo měření provedeno lze v projednávaném případě určit i podle zeměpisných souřadnic GPS uvedených v záznamu o přestupku a fotografii, která zachycuje měřené vozidlo i okolní stavby.

Žalobce dále učinil předmětem přezkumu zdejším soudem závěr správních orgánů obou stupňů o totožnosti měřeného vozidla. Žalobce se domnívá, že nelze jednoznačně dovodit, že by vozidlo, kterému byla měřena rychlost a které je zobrazeno na fotografii založené ve spise, bylo vozidlo žalobce. Krajský soud ani této argumentaci nepřisvědčil, neboť je přesvědčen o účelovosti vznesené námitky. V průběhu celého správního řízení žalobce ani jeho zmocněnec rozhodně netvrdili, že by se snad o vozidlo žalobce nejednalo, poprvé se tato argumentace objevuje až v žalobě. Na základě pořízené fotodokumentace lze navíc dle krajského soudu bez důvodných pochybností ztotožnit vozidlo, kterému byla změřena rychlost, s vozidlem, které bylo následně kontrolováno hlídkou policie. Registrační značka vozidla je na pořízené fotodokumentaci jasně čitelná.

Jelikož správní orgán neměl žádné pochybnosti o skutkovém stavu a žalobce zůstal v řízení zcela pasivní, nelze správnímu orgánu vytýkat, že vycházel pouze z těch podkladů, které měl k dispozici a které neměl důvod považovat za nevěrohodné. Soud upozorňuje na fakt, že žalobce oznámení o přestupku podepsal a ani v průběhu přestupkového řízení nevznesl žádnou konkrétní námitku, pro kterou by bylo potřebné provádět další dokazování výsledkem policistů. Svědci by navíc neuvedli ve věci nic jiného, než co vyplývá již z provedených listinných důkazů (oznámení o přestupku, záznam o měření rychlosti vozidla s fotodokumentací a videosekvence na záznamovém zařízení CD-R). V této souvislosti lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014-43, dle něž nelze odhlížet od procesní pasivity stěžovatele v řízení před správními orgány.

Namítá-li žalobce, že nebyl vyzván k doplnění odvolání, které podal jako blanketní, soud pouze konstatuje, že správní spis obsahuje na č. 1. 32 doručenkou výzvy k doplnění odvolání, ze které jasně vyplývá, že výzva k doplnění odvolání byla zmocněnci žalobce řádně doručena fikcí. Ani tato námitka tak není důvodná.

V. Závěr a náklady řízení

Lze tedy uzavřít, že na základě přezkoumání v rámci žalobních bodů nebylo shledáno napadené rozhodnutí nezákonné, netrpí ani vadami, pro které by je soud musel zrušit z úřední povinnosti, soud proto žalobu jako nedůvodnou dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Ve věci soud rozhodoval, aniž by nařídil ústní jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., když žalobce s rozhodnutím věci bez nařízení ústního jednání souhlasil a žalovaný nevyjádřil s takovým postupem ve stanovené lhůtě svůj nesouhlas.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodoval podle § 60 odst. 1 s. ř. s. věta první, podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci byl úspěšný žalovaný správní orgán, ten však náhradu nákladů nepožadoval, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 4. února 2016

Mgr. Karolína Tylová, LL. M.,
samosoudkyně